

tolkning af bestemmelsen. Det er således ikke tilladt, at et realkreditinstitut finansierer datter- eller søsterbankens udlån ved udstedelse af realkreditobligationer, da dette ville være i strid med lovens § 48, som fordrer, at provenuet fra realkreditobligationer alene kan anvendes til realkreditlån. For så vidt angår § 65, der er en del af balanceprincippet, skal denne bestemmelse kun gælde for realkreditinstitutionen, men ikke på koncernniveau.

Til nr. 42

Ændringen vil bevirke, at solvens- og regnskabsreglerne m.v. ikke finder anvendelse på den del af koncernen, som vedrører forsikringsvirksomhed. Finanstilsynet er i øjeblikket i færd med at udarbejde en bekendtgørelse om forsikringsselskabers og pensionskassers koncernregnskaber, hvoraf det fremgår, at datterselskaber, der ikke driver forsikringsvirksomhed, og som i øvrigt er omfattet af Finanstilsynets tilsyn, skal holdes ude fra konsolideringen.

Det er således heller ikke muligt på nuværende tidspunkt at konsolidere i et tilfælde, hvor moderselskabet er et kreditinstitut og datterselskabet er et forsikringsselskab.

Til nr. 43

Forslaget er en implementering af en af anbefalingerne i rapporten »Den danske pengeinstitutsektor« (Økonomiministeriet 1994), som er udarbejdet af Det Tværministerielle Kontaktudvalg vedrørende det Finansielle Marked. Tilsvarende bestemmelse er indsat i bank- og sparekasseloven.

Finanstilsynet har i den nugældende lov hjemmel til at kræve revisionen udskiftet. Det findes imidlertid hensigtsmæssigt, at Finanstilsynet i visse tilfælde får mulighed for at udpege en medrevisor. En sådan mulighed findes ikke i den gældende lovgivning. Årsregnskabsloven giver derimod aktionærer, der repræsenterer mindst 10 pct. af aktiekapitalen, mulighed for at kræve, at der udpeges en medrevisor.

Den yderligere revisor betales af realkreditinstitutionen på samme måde som den af realkreditinstitutionens øverste myndighed udpegede revisor, idet Finanstilsynet skal godkende honorarets størrelse.

Til nr. 44

Forslaget er en implementering af anbefalingerne i rapporten fra Det Tværministerielle Kontaktudvalg. Forslaget giver mulighed for at få analyseret fremtidsudsigterne for realkreditinstitutionen i modsætning til den gældende lovgivning, hvor undersøgelsen kun kan tage udgangspunkt i institutionens aktuelle situation.

Undersøgelsen kan eksempelvis føre til, at der stilles forslag om at tilføre ny kapital til instituttet, at ændre i ledelsen, organisationen eller driften af virksomheden m.v.

Forslaget sigter mod at styrke forebyggelsen af kriser i institutterne. Rapporten med resultaterne af undersøgelsen vil blive sendt til realkreditinstitutionens bestyrelse, der vil have ansvaret for at tage stilling til rapportens konklusioner. Da der reelt kun er tale om en udvidelse af Finanstilsynets inspektionsadgang, vil selve beslutningen om at udarbejde en rapport ikke bevirke, at der skal ske en indberetning til Københavns Fondsbørs. Spørgsmålet om, hvorvidt der på baggrund af rapporten skal indberettes til Københavns Fondsbørs, skal følge de gældende regler om indberetning til Københavns Fondsbørs.

Bestemmelsen er parallel til den foreslåede § 34 a i bank- og sparekasselovforslaget, fremsat den 25. januar 1995.

Til nr. 45

Bestemmelsen indsættes for at præcisere, at Finanstilsynet skal godkende honorarets størrelse.

Til nr. 46

Tavshedsbestemmelsen i realkreditloven og i bank- og sparekasseloven er direktivbestemt. Lovbestemmelsen gennemfører artikel 16 i 2. banksamordningsdirektiv. På denne baggrund har erhvervsministeren rettet henvendelse til Europakommissionen i sagen. Efter Kommissionens opfattelse udelukker direktivet ikke, at Finanstilsynet i øget omfang kan videregive oplysninger til Folketingets stående udvalg om nødlidende institutter, der er trådt i betalingsstandsning eller er under konkurs.

Tavshedspligten har det dobbelte formål at beskytte realkreditinstitutionerne og deres kunder mod udlevering af fortrolige oplysninger og samtidig give Finanstilsynet mulighed for effektivt at udøve den lovpligtige tilsynsvirksomhed.

Hensynet bag tavshedspligtsbestemmelsen går især på institutter i »levende live«. Hvis et institut er under betalingsstandsning eller konkurs, er der ikke længere det samme fortrolighedshensyn vedrørende oplysninger, der vedrører selve instituttet. Det er endvidere en forudsætning for videregivelse af oplysninger, at det er besluttet, at staten yder en garanti eller stiller midler til rådighed for en afvikling af det nødlidende institut.

Afvikling uden, at offentlige midler er involveret, bør ikke kunne bevirke, at fortrolige oplysninger om disse private virksomheder kan videregives til Folketinget. Det gælder heller ikke inden for andre bran-